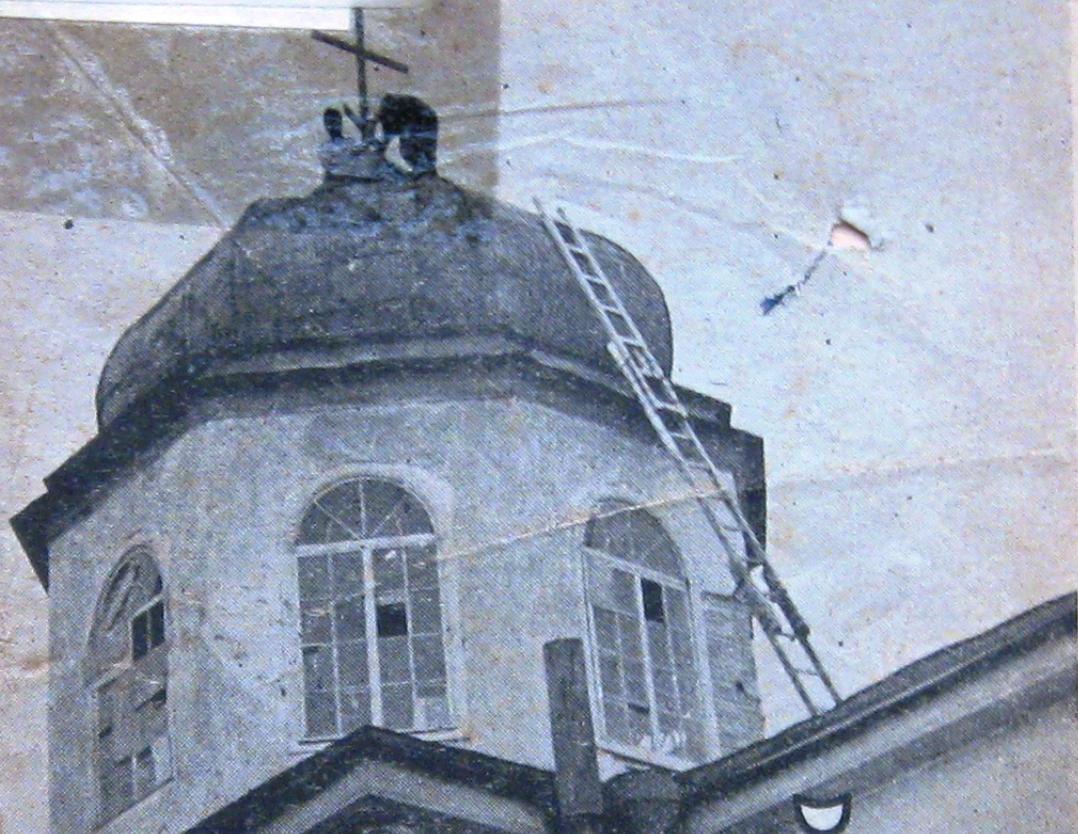

I 154763

POLITICĂ

DE CE LUP TĂM
în răsărit

T 4935

VICTOR ŞENDREA

~~11 1887.5p~~

DECE LUPTĂM IN RĂSĂRIT

~~1951/1961~~

lot 275052

BUCUREŞTI 1948

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI
COTA 1154 763

Δ 321/04

I 4935

Legile imperialismului rus împotriva po-
porului român:

1. „Românilor să li se lase numai
ochii ca să plângă”.

Guvernatorul Kutuzov, 1812

2. „Am garantat frontierele Româ-
niei față de alții, nu față de noi”.

Principele Gortchakov, 1878

Aceste legi au fost aplicate de dictatura
polițistă a Rusiei Sovietice în Basarabia și
Bucovina (1940—1941), unde au lăsat, după
retragere, în 1941, cenușe, lacrimă și moarte.

B.C.U. Bucuresti

C20041614

Inventar nr.

49816/68

Regret că atât de puțin s'a înțeles zburciumul și tragedia în care de secole se zbate bravul și necontenit încercatul și nedrept lovitul popor românesc, care a luptat și va lupta întotdeauna pentru a-și apăra ființa și dreptul său la viață, la libertate, la înviște și la unire apărând civilizația și împlinind o misiune de jertfă în Carpați și Dunăre. Noi am trecut de două mil de ani, nu numai în cursul veacurilor, dar și în cursul aceluiasi veac, din luptă în luptă, din ocupație în ocupație, din umilință în umilință, din tragedie în tragedie. Ne batem de secole pentru a ne apăra. În această luptă aspră și neegală, am fost de multe ori înfrânți, am îngenunchiat, dar niciodată n'am cedat și n'am renunțat. Azi ca și în trecut, avem credința în izbânda noastră, în dreptatea noastră și lăsăm conștiinței universale și istoriei să judece și să ne judece.

România primește această provocare având credința nezdruncinată că luptând împotriva comunismului, ea slujește nu numai crezul național, dreptul de conservare și onoare al poporului român, dar slujește ca și în trecut — prin lupta și jertfa ei — civilizația însăși.

MAREȘAL ION ANTONESCU
Conducătorul Statului

(7 Decembrie 1941)

DECE LUPTĂM ÎN RĂSĂRIT

Poporul român — cu moartea pe moarte
călcând — merge hotărît spre Marea Invie-
ne Națională.

Din timpul de totdeauna, — Dumnezeu a
ursit poporul român să-și privească și să-și
zidească destinul și creația lui — din lacri-
ma pe care i-a dăruit-o împreună cu perga-
mente de victorii și apoteoze.

Spada și crucea le-a hărăzit Dumnezeu —
prin spadă și cruce a venit în lume și va ră-
mâne sub veșnicia cerului și în cetatea car-
patică — spațiu divin și spațiu istoric —
pentru eternitate.

Inflorirea de azi a pământului românesc

prin care trece chipul Mântuitorului, — înflorirea pământului românesc în care tremură amintirile grave din adâncurile trecutului, — și flacăra celor cari s'au dăruit de milenii jertfei totale pentru Neam și Rege și pentru învierea Domnului — înflorire a Carpaților în care se aud pașii eroicilor Daci și se vede parcă transfigurat și eroic, chipul și spada Regelui Decebal — creatorul legii dela Sarmisegetuza. — această înflorire nu o uită nimeni și este legea cosmică și suverană a spiritului românesc.

Înflorirea pământului dac cu minunile Mântuitorului, minuni zidite și apărate la Vest de coroana de Rege și de piatră a Dacilor nemuritori. — minuni așezate și apărate la Sud de Dunăre care n'a uitat parcă misiunea ei de hotar roman; minuni așezate și apărate la Est, de Nistrul în care și azi tremură sângele barbarilor din stepe și trece fără teamă spre ei, prin codrii Bâcului, umbra marelui Erou ziditor de cetăți, de biserici și testament creștin la Poarta creștinătății. — minunile Mântuitorului zidite și apărate în codrii Bucovinei, unde veghează glorioasele istorii ale Neamului. — minunile Domnului, nu le-a stins moartea năvălirilor negre.

Zidirea dacică și zidirea romană — și steaua din Betleem a Mântuitorului. — au rămas actele de noblețe imprescriptibilă

scrise cu sânge și jertfe, niciodată șterse de nimeni, — rupte de suveranități străine une ori, dar întregite totdeauna de mării ctitori ai românismului.

Înflorirea Neamului a cunoscut pe linia istoriei, întunecate invazii.

Semiluna — 500 de ani nu a stins zidirea daco-romană și chipul lui Isus a înflorit în toate actele și în toate împlinirile destinului nostru românesc.

Spada și crucea, prin Mircea cel Mare, ne-a apărat și tot spadă și cruce — a opus imperialismului otoman și asiatic — Ștefan, suveran al Românismului.

Funcțiunea creștină europeană a statelor românești o proclamă și o definește magistral, Ștefan cel Mare, în patetica scrisoare trimisă suveranilor europeni, dominată de responsabilitatea istorică pe care o asuma în acest sector continental: „Țara noastră e poarta creștinătății... Dar dacă această poartă va fi pierdută, — Dumnezeu să ne ferească de așa ceva — atunci toată creștinătatea va fi în mare primejdie.

Iar noi, din partea noastră făgăduim pe credința noastră creștinească și cu jurământul domniei noastre că vom sta în picioare și ne vom lupta până la moarte pentru legea creștinească, noi cu capul nostru... 25 Ianuarie 1475.

Și spada și crucea —, au fost creatoare

de istorie și întregire națională la 1600, sub spiritul lui Mihai, prea vast pentru dimensiunile obscure ale contemporanilor, ca să înțeleagă viziunea și concepția politicii glorioasă învins.

Funcțiunea creștină europeană a poporului român este confirmată și de Mihai Viteazul în mod categoric, prin istorica mărturisire:

„Eu n'am avut dela Turci nici o greutate sau vreo nedreptate, dar ceeace am făcut, toate le-am făcut pentru credința creștinească, văzând eu ce se întâmplă în fiecare zi cu bieții creștini.

M'am apucat să ridic această mare greutate cu această țară săracă a noastră, ca să fac un scut al întregii lumi creștine”.

Spiritul eroic și spiritul martiric se rezumă în această vibrantă definiție a poziției și misiunii europene a poporului român.

Crucea de diamant a suferințelor creștine și spada neamului și a Europei — le-a ridicat Eroul învins tocmai prin trădarea creștinilor. Mihai Viteazul fixa legea supremă și mărturisirea fundamentală că legea creștină reprezintă unicul mod spiritual de a fi al poporului român.

Lupta pentru suveranitate a poporului român continuă, în tot secolul al XVII-lea și culminează în secolul al XVIII-lea prin decapitarea Domnitorului Constantin Brâncu-

veanu și fuga din Moldova a Domnitorului Cantemir.

Punct de interferență între trei imperialisme, (turc, austriac, rus) în plină expansiune, statele românești din veacul al XV-lea și până în al XIX-lea au fost un dramatic teatru de război.

Raportul de forțe cu variațiile lui în favoarea unuia sau altuia dintre beligeranți, martiriza totdeauna statele românești.

Statutul internațional, politic și teritorial al acestor state tampon, este supus modificărilor prin acte de violență din partea imperiilor cuceritoare de spații vitale și numai un miracol, — capacitatea de rezistență fizică și spirituală a poporului și capacitatea politică a suveranilor lui, — au evitat dispariția poporului român din comunitatea internațională.

Imperialismul otoman, impune statelor românești regimul capitulațiilor (4 tratate), care reprezintă din punct de vedere politic, o diminuare a suveranității pe plan internațional, respectându-le totuși autonomia integrală.

Statutul politic al statelor românești este total transformat odată cu decapitarea lui Constantin Brâncoveanu și epoca fanariotă, când suveranitatea și autonomia lor, dispar până la 1878, glorioasa lichidare a suveranității turcești.

Imperialismul otoman modifică și statutul teritorial, prin rapturi din teritoriul național, teritorii care sunt transformate în raiale (Giurgiu, Brăila, Kilia), anulând deci clauzele stipulate în tratatele semnate în secolul XVI-lea și care prevedeau garanțarea integrității teritoriilor naționale.

Idela de justiție internațională era un mit, iar dreptul de cucerire, domina concepția politică a suveranilor.

Imperialismul austriac, completează opera de cucerire, de rapturi și ultragii aduse statutului teritorial al statelor românești. Politica de rapturi și violențe continuă și provincii istorice românești sunt încorporate și de acest imperiu flămând de spațiu (Anexarea Olteniei 1718 prin tratatul de la Passarovitz și anexarea Bucovinei 1775).

Și drama poporului român continuă. Un adversar ireductibil, de proporții uriașe se ridică la Est: imperialismul rus.

Imperialismul rus camuflat în istorie sub trei mituri: mitul ortodox, mitul panslavist și mitul comunist, — dacă și-a schimbat masca uneori, a conservat permanent direcția și intențiile: Marea Neagră, Constantinopol, Strămtorile, — statele românești transformându-se în drum de trecere și bază de aprovizionare pentru armatele rusești, iar în situația de aliați cu imperiul moscovit, anexarea devenea obiectivul esențial.

Imperialismul rus, camuflat de mitul ortodox, instituie protectoratul asupra statelor românești (Tratatul dela Kuciuk Kainargi 1774) — primul act de forță care realizează intențiile ascunse ale Moscovei. Statele românești la această dată, se aflau sub suzeranitate turcească și protectorat rusec, două imperialisme care le impun un sălbatic regim de dominație politică și exploatare economică.

Și masca ortodoxă cade. Basarabia este anexată la 1812, teroarea, exploatarea, deportarea, toate metodele anticreștine ale unui „Imperiu creștin”, sunt aplicate cu violență, sfidând angajamentele diplomatice.

La protestul delegației române, împotriva teroarei și exploatării rusești, Guvernatorul, Generalul Kutuzov, a formulat spiritul și politica imperiului rus, în această categorică replică: „Românilor să li se lase numai ochii ca să plângă”.

Mitul ortodox din care se inspira politica externă a imperiului rus — este lichidat după războiul Crimeei, prin pacea de la Paris (1856), iar statele românești trec sub garanția colectivă a Marilor Puteri (Protectoratul rus, este, deci, abolit în mod categoric).

Formula imperială moscovită „protegu-

rea credinței ortodoxe împotriva musulmanilor", în numele căreia războaiele imperiului erau creștine — este demascată de Puterile Occidentului și primul baraj politic, se organizează împotriva imperialismului rus.

Statele românești rezistă, luptă și se păcă împotriva conjuncturilor internaționale, își conservă etnicitatea și realizează și primul act de suveranitate națională; Unirea dela 1859.

Europa devine atentă față de primejdia salvă și lichidează mitul ortodox al Moscovei.

Luptele pentru suveranitate și apărare ale poporului român, înregistrează astfel două victorii; 1859 (unirea statelor românești) și 1877-78, ratificarea independenței naționale de către Marile Puteri.

Invingători la 1878 împotriva imperialismului otoman, Românii sunt totuși deposedați de imperialismul rus (anexarea sudului Basarabiei), iar la protestul energic al Domnitorului Carol, Guvernul rus, prin Gortchakov, răspunde prin formula nu mai puțin cinică și violentă, ca formula lui Kutuzov: **Așa garantat frontierele României față de alții, nu față de noi**".

Imperiul rus își definea stilul în raporturile internaționale; morala era înlocuită de

forță și trădare, normele politicii de stat țariste.

Poporul român își cunoștea acum perfect adversarul, iar misiunea era definită de toată patetica lui istorie: baraj împotriva imperialismului rus pentru apărarea independenței și existenței sale și a continentului european.

*

Destinul de glorie și jertfă națională și europeană a poporului român își rezumă expresia și majestatea în lupta de dimensiuni istorice împotriva imperialismului sovietic anti-religios și anti-național, începută la 1917 și continuată azi, cu fruntea înaltă în fața morții — destin perfect încadrat în Axa naționalistă și creștină.

Conștient de responsabilitățile lui naționale și europene, poporul român lichidează rapid anarhia roșie a armatelor țariste bolșevizate în 1917 pe teritoriul său național și tot atât de rapid și republica roșie a lui Bela Kun dela Buda-Pesta (1920), înțelegând să lupte la acest post de onoare, mereu în prima linie, acolo unde primejdia este mai mare și de unde orice dare înapoi înseamnă moarte. Așa a înțeles lupta lui istorică, iar alianțele lui, poporul român nu le consideră simple acte diplomatice, pacte de amicitie și de amor pe cinci sau șase ani,

tratare internațională deci, consemnând solidarități oportuniste și exprimând o politică de echivocuri, — ci acte de credință, care reprezintă expresia unui singur destin, în viață și moarte.

Așa crede acest popor. Așa a înțeles misiunea lui europeană. Acestea sunt constantele pe care și-a zidit veșnicia lui glorioasă, și-a sfințit pământul, rasa și istoria, transformând credința creștină în lege supremă și unic mod spiritual de a fi, iar un principiu de drept internațional — principiul naționalităților — într'o mistică eroică și transfigurată.

Poporul român își apără permanentele lui istorice: ideea creștină, ideea națională, ideea de familie, ideea de proprietate și ideea de patrie, — deci permanentele spiritului european, ale cultui și civilizației europene, în opoziție istorică și luptă de structură, cu spiritul slav rus, anarhic, anti-național, anti-religios, anti-monarhic și deci, anti-european.

Spiritul românesc și spiritul european și-au precizat atitudinea: de apărare împotriva revoluției comuniste și a statului sovietic, stat cu mit economic. Aceasta este problema dominantă a actualului moment istoric european: lupta împotriva internaționalei comuniste, lupta împotriva revolu-

Ruinele caselor
minate si aruncate
in aer de balșevici la Chișinău

*Martiri pentru Patrie
și Credință*

*Ioanete Sfintei Catedralei din
Chişinău, pângărite de bolşevici*

*Scoanțe Sfintei Catedrale din
Chișinău, pângărite de bolșevici*

*Interiorul Catedralei
din Chişinău*

*Biserica dinamitată
de bolșevici.*

*Altarul Catedralei din
Cernăuți devastat de
bolșevici.*

*Biserică din Chişinău,
distrusă de bolşevici.*

Biserică din Basarabia distrusă de
bolșevici

*Biserica din Basarabia incendiată de
necredințorii lui Stalin*

Pe aici au trecut bolșevicii

Kuinele satului Lipcari incendiat de bolșevici

*Tragica
înfrățire a
orașului Cornăuți
după distrugerile
barbarilor lui
Stalin.*

Kuinele satelor din Basarabia

SMP

expresie a structurii economice a societății, — ci reprezintă depășirea sub-istoriei pentru a accepta onoarea și responsabilitatea istoriei.

Cultura este sensul și stilul de viață al unui popor, este valoarea — spirit, transmisibilă din generație în generație, contribuția istorică pe planul universalității.

Este dreptul lui la eternitate.

Proprietatea reprezintă pentru poporul român nu numai un drept civil, — ci expresia unei munci cu semnificații adânci, un act de creație, al unei persoane sau al unei familii. Proprietatea este memoria spirituală și materială a unui grup social, a unor centre de cultură și naționalism, numite familii.

Patrimoniul familiei este o patrie mică, transmisibilă descendenților de sânge, cu sacrele ei amintiri și autentice prestigii, — este factorul esențial de polarizare a tuturor energiilor, a tuturor vitalităților unui neam.

Această patrie mică — proprietatea — și acest neam mic — familia, — sunt constantele eterne ale oricărei comunități naționale.

Proprietatea pentru poporul român nu este un furt, așa cum i-a formulat definiția doctrina socialistă prezidată și de Proudhon

și nici instrumentul de exploatare de clasă, prin care burghezia capitalistă își impune suveranitatea absolută (Marx).

Poporul român respinge spiritul de clasă, ideea și ura de clasă și pretinsul antagonism violent și ireconciliabil dintre capital și muncă (factorii de creație națională).

Poporul român respinge viziunea marxistă a societății, — structură economică deasupra căreia se așează o suprastructură juridică și politică; respinge ideea legislației și a justiției de clasă, după cum opune tuturor ficțiunilor și interpretărilor judeo-masonice și statului demo-liberal, măreția și eternitatea Patriei, — gloria și prestigiul Monarhiei.

„Suveranitatea Patriei nu este și nu poate fi expresia dorințelor noastre, ale celor de astăzi. În ea nu se cuprinde numai râvnirea noastră, a celor vii, ci toată nădejdea celor morți. Toate virtuțile și toate jertfele lor pentru Țară, pentru noi — urmașii. Din mormintele Țării răsună glasurile grave, glasurile sfinte. Suveranitatea Patriei nu-i o teorie speculativă ce se discută. Ea este și trebuie să fie în afară de orice discuție pentru cei ce simt și cred în steaua Țării lor. Patria este un lung acord de suflete prin veacuri: o religie pentru oamenii politici. E o sfântă moștenire din trecut și sfân-

lă trebuie să rămână pentru cei ce au să vină după noi.

Suveranitatea patriei sunt glasurile generațiilor trecute și ale generațiilor ce vin, ale istoriei și ale viitorului (Aurel Popovici)".

Situat pe această poziție ideologică, poporul român a colaborat la revoluția Mareșalului, (6 Sept. 1940) — în care a văzut expresia lui cea mai reprezentativă și ale cărei acte de suveranitate au salvat eternitatea lui: PATRIA.

Despre Domnul Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, se poate afirma cu toată certitudinea că a impus victoria sa care era a Tării, unui regim dictatorial, în condiții politice grele pentru Domnia Sa personal, dramatice pentru Statul român falimentar și prefață sumbră aproape mortuară pentru Neamul Românesc.

A cucerit victoria și a izbutit să domine toate momentele psihologice și politice, instaurând un regim nou, autoritar, care poartă definitiv sigiliul personalității sale.

Portretele situației interne și internaționale a Statului Român, au fost conturate cu precizie de gravor și în adevăr a gravat, pentru istorie, spiritul Conducătorului când prezenta drama națională de atunci, în aceste linii de bronz: „Pe planul internațional România se găsea zdrobită și singură.

Încheiere dramatică a unei politici neslăbire, plăteam cu granițele sfinte ale Neamului, — zidite de martiri, de eroi și de dreptatea viforului național de veacuri, jocurile fățarnice și ușurințele cumplite pe care nu le-au putut opri la vreme.

Istoria neiertătoare va zdrobi sub cuvântul ei aspru pe vinovații prăbușirii noastre. Părăsită de toți, neînțeleasă atunci, națiunea Română și-a purtat Crucea pe Golgota păcatului nostru, sfâșiind trupul unui neam curat dar rău cârmuit."

Aceste accente de durere au turburat și turbură și azi orice inimă și nu e rațiune să nu le ratifice, nu e conștiință care să nu aprobe cu hotărîre sentința istorică de stigmatizare formulată de Conducătorul Neamului împotri factorilor cărora le-a aparținut responsabilitatea politică a Statului în regimul demo-liberal și cari dezertaseră de sub autoritatea marilor comandamente naționale.

Drama națională și politică a Românilor înainte de 6 Septembrie 1940 și acum ne cutremură conștiința. Criza ajunsese la paroxism. Răspântia finală zguduia temeliele constituționale ale Statului, iar carența morală a Monarhiei, în acel moment, apropia desnodământul.

Imperialismul sovietic în Iulie 1940 (ultimatum) pornește ofensiva împotriva Euro-

pei. Spațiul istoric al poporului român este din nou rupt prin forță. Moscova aplică legile permanente ale imperialismului rus: „Românilor să li se lase numai ochii ca să plângă” și „Am garantat frontierele României față de alții, nu față de noi.” Basarabia și Bucovina sunt anexate și cad sub suveranități străine, împreună cu alte teritorii istorice.

Ideia de justiție internațională, dreptul istoric, dreptul de auto-determinare, principiul naționalităților, — concepte și certitudini pe cari și-au construit viața politico-juridică statele europene, toate aceste principii cari reprezintă tot atâtea victorii ale spiritului european, — imperialismul sovietic le consideră ficțiuni minore, pretexte juridice în numele cărora se organizează totdeauna mașina de război și se camuflează intențiile de cucerire. (Rusia Sovietică nu a onorat niciodată solemnele ei angajamente internaționale, nici tratatul de neagresiune (1920) și nici Convențiunile de la Londra pentru determinarea agresorului (1933), prin care se obliga să respecte statutul teritorial și politic al Regatului Român.)

În acel ceas crucial, destinul istoric al Neamului nostru întâlnește Eroul.

Actele de suveranitate ale Domnului Maresal Antonescu, salvează comunitatea națională și așezarea politică a Neamului.

Pe linia ctitoriilor istorice ale Domnului Maresal Ion Antonescu, se fixează și noua orientare a Statului Român în politica internațională. E o dată epocală în istoria națională a României.

Noua politică externă nu era un act de oportunitate politică ci dimpotrivă, tocmai ceea ce se cere, ca o condiție sine qua non unui spirit politic, — clar viziunea evenimentelor viitoare. A vedea mai departe, a prevedea, aceasta este legea fundamentală a unui Conducător de Stat.

A părăsi politica mărunță de club și de partid, de combinații oportuniste internaționale, pentru o politică înaltă, fixată pe linia intereselor cu adevărat naționale și istorice ale unui Neam, acesta a fost comandamentul esențial care a prezidat la noua orientare în politica externă a regimului Domnului Maresal Ion Antonescu.

Nu o politică echivocă și neleală, ci o politică de responsabilitate și de onoare. O politică determinată de factori decisivi — geografic, economic, spiritual — și de imperativul esențial și permanent al siguranței Statului. Nu o politică utopică și de iluzii, ci o politică lucidă, care să nu piardă nici un moment contactul cu evoluția realităților internaționale.

Politica externă a unui Stat, este expresie

sia politice interne a acelu Stat, este manifestarea unor acte de doctrină, a unui spirit care caută alianțe dictate sau de afinități revoluționare sau de calcule conjuncturale.

La 29 Septembrie 1940, Domnul Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român, declară lui Italo Zingarelli trimisul special al ziarului „Stampa” din Torino — „Voi merge cu Axa, fiindcă interesele noastre politice și economice coincid, fiindcă pentru securitatea noastră nu există posibilitate de a ne separa de Italia și de Germania și fiindcă România nu intră în sfera economică anglo-franceză”. Această politică externă, numai după 6 Septembrie 1940, a izbutit Domnul Mareșal Ion Antonescu, să o realizeze, împrejurările până la această dată fiindu-i ostile.

Noua directivă în politica Statului Român, nu poate fi suspectată de oportunism sau determinante externe. Era un act de convingere, un act leal, pătruns de o lucidă responsabilitate istorică. Nu un gând meschin, prezidează această înaltă politică românească, ci viziunea unei perfecte solidarități stabilită între cele trei revoluții naționale: fascistă, național-socialistă și românească.

Această solidaritate devine completă și categorică prin Actul de Stat — de o valoare

istorică, — săvârșit de Domnul Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, la 23 Noembrie 1940 — semnarea Pactului Tripartit la Berlin, când noul Stat românesc, intrând definitiv în Axa, în spiritul și destinul imperiilor naționaliste, se așează pe linia destinului său istoric.

Ce reprezintă Axa? Lupta pentru existență și independență politică, lupta pentru eliberarea de sub hegemonia și suzeranitatea Angliei, a statelor și revoluțiilor naționale, iar semnarea Pactului Tripartit având această semnificație pentru revoluția Domnului Mareșal Ion Antonescu, e un moment crucial pentru istoria românească.

Acest legământ, această participare spirituală și politică, această identificare cu bătălia și finalitatea Axei, nu este un simplu act diplomatic, ci expresia unui destin, a unui singur destin. O credință și o urșită, solidaritatea în viață, solidaritatea în moarte.

Primatul spiritualității creatoare, spiritualul și politicul într-o perfectă sinteză și armonie, aceasta e Axa. Așa înțelege Conducătorul Statului Român încadrarea României în Axa și adeziunea la Pactul revoluțiilor naționale.

Și în fața momentului istoric — semnarea Pactului Tripartit, Conducătorul Statului — Domnul Mareșal Ion Antonescu, de-

clară la 23 Noembrie 1940: „Insuflețită de dorința de a desăvârși propriile sale forme de viață, România are ferma convingere că adeziunea ei la marea operă a reconstrucției lumii este numai urmarea propriei sale voințe de reînnoire, care o leagă în mod organic și indistructibil de național-socialism și de fascism.

Adeziunea la Pactul Tripartit săvârșită astăzi și formal este urmarea logică și firească a acestei încadrări lăuntrice desăvârșite dinainte. Regatul României aderă deci solemn și formal, sincer și hotărât la Pactul Tripartit, semnat la 27 Septembrie 1940 la Berlin și aduce totalitatea puterilor sale pentru realizarea țelurilor cuprinse în Pact“

Politica externă a României, e azi, în adevăr un act de suveranitate, iar noua ordine europeană, care se construiește prin lichidarea „democrațiilor” plutocratice și constituie obiectivul dominant al Pactului Tripartit, se poate exprima într-o formulă lapidară și semnificativă: „Totul în Axă, nimic în afară de Axă și mai ales împotriva ei” 6 Septembrie 1940 și 22 Iunie 1941, reprezintă date istorice, pe linia intristatului și eloriosului destin al Neamului românesc.

Dela o lovitură de Stat, 6 Septembrie 1940, realizată în numele Națiunii și numai pentru Națiune — act revoluționar magistral

înfăptuit — până la actele de încredere absolută — unanimitatea plebiscitară — prin care sufletul național a ratificat revoluția, guvernarea, opera și războiul Conducătorului, poporul român a cunoscut jarul răscolitoarelor emoții care l-au transfigurat.

Unitatea spirituală, este azi de mari și profunde dimensiuni.

Poporul român știe să-și afirme drepturile lui legitime și imprescriptibile în momente de mare criză și mai ales, știe, să indice pe alesul inimii și conștiinței sale printr'un simplu și hotărât: Da.

Așa a fost scris Conducătorului, să cunoască temnița, martiriul pentru o credință, să sângereze pentru învierea neamului, să simtă crucificarea camarilei politice, pentru a se ridica mai strălucitor în conștiința Neamului, care l-a dăruit dragostea și toate prerogativele destinate Imperatorilor.

Da, azi, Mareșalul Ion Antonescu este investit cu imperium: „Puterea supremă în stat, încredințată de singurul ei depozitar: Națiunea, iar istoria înregistrează gloria și destinul imperial al Conducătorului. Și Conducătorul, alături de glorioasele armate ale Axei, pornește la 22 Iunie 1941 la lupta de apărare și independență pentru România și pentru Europa. Iată de ce luptăm la Răsărit. Acesta este sensul istoriei noastre.

Misiunea națională și europeană a Româ-

niei o fixează Conducătorul în istoricul discurs dela Chişinău, în plină bătălie, cea mai mare bătălie a Neamului nostru: „Noi nu putem fi acuzaţi că purtăm în Răsărit un războiu de agresiune şi de cotropire. Noi ducem un războiu sfânt, de apărare a unităţii Neamului şi indignarea primejdiei care ameninţă civilizaţia Europei.

Deaceia, atunci când nevoi de apărare militară ne-au cerut să ne apărăm pământurile ferindu-le de la distanţă de o nouă năvălire de dincolo de Nistru, noi n'am dus acolo nici sabia răzbunării, nici grozăvia distrugerii; ci prin locurile pe unde am luptat şi poposit, am dus crucea reîncreştinării şi fapte de sprijinire a unei populaţii zdrobite de nedreptăţi sociale. Ne-am prins în luptă pentru apărarea unităţii pământului românesc, fiindcă el este legea noastră de veacuri. Dăm lupta pentru a ne împlini misiunea noastră de popor de margine, care apără, credincios şi modest, creştinătatea şi civilizaţia.

Avem conştiinţa că ne facem datoria nu numai faţă de noi. Martie 1943”.

Iar Domnul Profesor Mihai Antonescu,

Vice-preşedintele Consiliului de Miniştri, cu acelaş prilej, în faţa imperialismului rus fixează funcţiunea de baraj a poporului român: „Neamul nostru a suferit întotdeauna pe trupul lui prigoana şi năvala. Ca o pasăre care în sborul ei de libertate primeşte gloanţe în aripi, Neamul Românesc, a primit când din Răsărit, când din Apus, gloanţele nedreptăţii, dar niciodată, el n'a încetat de a-şi apăra credinţa în dreptate şi datoria răspunderii lui istorice.

Singur, lovit, neînţeles, Neamul Românesc n'a răspuns niciodată veacurilor de ameninţare rusă prin nici un act de ofensă, ci prin împotrivirea dreaptă a unui popor creştin, care vrea să-şi păstreze instituţiile lui şi viaţa lui naţională. Ceeace ne ameninţa din Răsărit în 1940, era nu numai prăbuşirea Statului, rămas în răspântie de furtună ci îngroparea însăşi a fiinţei noastre latine şi creştine, distrugerea proprietăţii şi a claselor noastre conducătoare, robirea ţăranului nostru care îşi păstrează cu lupta sângelui şi cu truda muncii, pământul şi crucile strămoşilor.

Noi n'am vrut pământ străin, dar ne-am

vruț și ne vrem stăpâni pe pământul nostru.
Și nimeni nu ne va robi destinul. Chișinău,
Martie 1943".

*

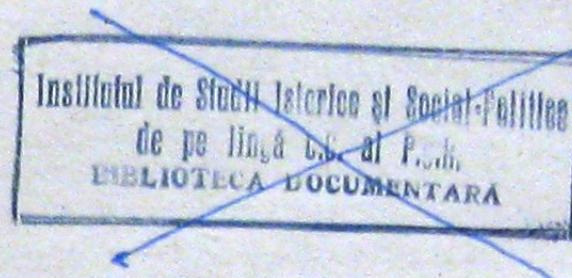
Destinul poporului român este clar; destin
de jertfă și de creație — pentru conservarea
și afirmarea personalității lui istorice, — iar
ca lege întregitoare al acestui destin pro-
priu, se confirmă și se verifică permanent
funcțiunea europeană a acestui popor: apă-
rarea spiritului european împotriva impe-
rialismului sovietic și internaționalei co-
muniste.

Poporul român a apărat permanențele lui
istorice împotriva tuturor din afară și a ce-
lor din comunitatea națională care dezertau
de la obligațiile și comandamentele lui:
limba, religia, rasa, cultura, civilizația, —
un spațiu istoric, un stat, o naționalitate, o
patrie și un stil de viață.

Acest patrimoniu spiritual, poporul ro-
mân, l-a opus tuturor, hrisov de nobleță, re-
zumând constantele pe care și-a construit
nu numai continuitatea lui istorică și na-
țională, ci și jertfa și creația lui în sens eu-
ropen.

O istorie patetică — este istoria poporului
român — coborând până la glorioase agonii
și suind până la grandoare de epopee

Agonii de balade și grandorii de mit. —
acestea sunt limitele între cari a evoluat
peste veacuri ursita neamului românesc în
spațiul lui istoric-milenar.

1870
1005

1005

Apărute în „BIBLIOTECA POLITICĂ”

1. Matei Alexandrescu . . . . . „Ardealul cântat de poezi”
2. Ernest Bernea . . . . . „Maramureșul țară românească”
3. Victor Șendrea . . . . . „Dece luptăm în Răsărit?”
4. Mihail Spătaru . . . . . „Răsboiul nostru”
5. D. Mățulescu . . . . . „Țăranul român în război”
6. Ovid Caledoniu . . . . . „România hotar de răsărit al
Europei”
7. Ion V. Emilian . . . . . „Bolșevismul și Biserica”
8. Mircea Andreescu . . . . . „Bolșevismul și Europa”
9. Ion Ardeleanu . . . . . „Răsboiul de apărare și reîntregire”
10. Radu Argeș . . . . . „Jertfă pentru patrie”
11. G. Macrin . . . . . „Răsboiul dreptății”
12. S. Mehedinți . . . . . „Locul poporului și al Statului
Român în răscrucea vieții eu-
ropene de azi”
13. Ion Ardeleanu . . . . . „Unde e armata Țării, acolo e
Țara și Neamul”
14. Al. Lascarov-Moldovanu . . . . . „Sus inimile”
15. Sava Fortunescu . . . . . „Temeiurile luptei noastre în ră-
sărit”
16. G. Macrin . . . . . „Greutățile războiului”
17. Doina Peteanu . . . . . „Un cuvânt poate ucide mii de
vieți”
18. Zamfir Ionescu . . . . . „Credința dăruiește izbânda”
19. D. Păltineanu . . . . . „Biruința va fi a noastră”
20. Al. Lascarov-Moldovanu . . . . . „Vom învinge”
21. Dr. Mihăilescu . . . . . „Răsboiul și religia”
22. I. U. Soricu . . . . . „Credința sprijinul neamului”
23. D. Dumitriu . . . . . „Rusia a fost și rămâne primejdia
de moarte a României”